

Til Udkastets § 117 foreslaae vi en Tilføielse om, at den Forurtebte saavidt gjorligt bør underrettes om den Sags Foretagelse, der vedrører ham, hvilket synes naturligt og billigt, samt at han paa dette Sagens Trin ikke behøver at opgive Erstatningens Størrelse, hvilket i sig er uundvendigt og i mange Tilfælde ugjorligt. — Det sidste Stykke foreslaaes forandret derhen, at den Forurtebte er pligtig at afgive Forklaring under samme Tvang som Vidner, hvilket vistnok klarere end Udkastets Ord udtrykker Tanken.

Den i § 119 bestemte Udsættelses-Frist af 14 Dage er vistnok længere end fornødent; det forekommer os rettere at indskrænke Udsættelsen til 8 Dage, saa at der efter disses Forløb maa paavises tilstrækkelig Grund for en yderligere Forlængelse; i de saa Tilfælde, da en Udsættelse af 14 Dage strax viser sig nødvendig, maa man hellere lade en ny Udsættelse foregaae end lette Misbrug ved at tilstede saa lang en Udsættelse paa eengang, især da selv de 14 Dage i ganske overordentlige Tilfælde ikke ville være tilstrækkelige. — I Samklang med hvad der tidligere er bemærket, foreslaae vi, at Dommeren af egen Drift kan udsætte en Sag, og at § 121, som i det Tilfælde overskydig, udgaaer.

Naar Udkastet i § 122 har gjort Dommerens Ret til at sætte en fængslet Person paa fri Fod afhængig af vedkommende Politimesters Samtykke, troe vi, at man har miskjendt Dommerens Stilling, da han synes at burde kunne tage et slikt Skridt paa eget Ansvar. Vi foreslaae derfor, at denne Indskrænkning i hans Myndighed fjernes.

At Forundersøgelsen er offentlig, dog at Dommeren i enkelte Tilfælde kan lukke Dørene, maae vi fuldkommen billige. Ligesom vi imidlertid skulle foreslaae efter „Dommeren“ tilføiet: „undtagelsesviis“, for at indskrænke Hemmeligheden saa meget som muligt, saaledes antage vi, at man for det Tilfælde, at Dørene lukkes, bedst vil bevare Folkets fulde Tillid til Domstolene og tillige opstille et Værn mod mulige Misbrug, ved i Lighed med, hvad der for Hovedforhandlingen er bestemt, at tilstede enkelte, af Sigtede opgivne eller af Dommeren valgte, Personer Afgang til Forhandlingerne.

Den i § 124 bestemte Bøde af 20 Rd. vil vistnok i Reglen være tilstrækkelig for at lugte den, der forstyrrer Forhandlingerne eller krænker Rettens Værdighed; den udviste Afseer kan imidlertid blive en saadan, at Bøden vil være for ringe. Vi foreslaae derfor, at 20 forhøies til 50 Rd. Paa den anden Side antage vi, at en Forstyrrelse ikke strax skal straffes med Bøder, men først, naar Dommeren forgjæves har advaret Vedkommende.

Reglerne om Anke over en af Underdommeren tagen Beslutning synes passende at kunne være eens for Alle. Vi foreslaae derfor, at den særegne Regel for den offentlige Anklagers Anker (§ 128, 2det Stykke) bortfalder, og at der gives den almindelige Regel, hvor ikke en særlig Undtagelse er bestemt (§ 100): at der ankes i et skriftligt Andragende til Landsoverretten, og at der med Anken indsendes Udskrift af Retsprotokollen med Dommerens Erklæring.

Imod selve Bestemmelserne i § 129 have vi Intet at erindre; men vi antage, at der til Paragrafen bør føies en Bestemmelse om, at Anken over Politiets Fremgangsmaade kan fremsættes under selve den Sag, der forfølges, saa at det ikke er nødvendigt i den Anledning at anlægge særlig Sag, hvilket ofte vil medføre Bekostning og Besvær for den, der anker. Bortfalder Sagen derimod, anvendes sidste Punktum af Paragrafen.

Kapitel 3.

Herunder omhandles: Betingelserne for og Maaden, hvorpaa Anklage skal beslattes.

Ved denne Deel af Udkastet ville tvende vigtige Spørgsmaal være at afgjøre: 1) Skal Anklagebeslutning fattes af de offentlige Anklagere alene eller af en Domstol alene, eller af begge i Forening? 2) Hvorledes skal Forholdet imellem Statsanklageren og Overanklagerne ordnes, navnlig hvad Anklagebeslutning angaaer, naar denne ene nedlægges i deoffentlige Anklageres Haand?

Meningerne om det første Spørgsmaal have været deelte i Udvalget. Dette vil allerede fremgaae af den i forrige Samling afgivne Betænkning. Enkelte vilde ansee det rettest, at Anklagebe-